

Sygn. akt III KRS 22/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Maciej Pacuda

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania R. S.

z udziałem J. K.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] /2014 z dnia 13 lutego 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 10, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 17 lipca 2014 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą Nr [...] /2014 z dnia 13 lutego 2014 r. Krajowa Rada Sądownictwa (dalej KRS) postanowiła przedstawić Prezydentowi RP kandydaturę J. A. K. z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. i nie przedstawiać Prezydentowi RP na to stanowisko - między innymi - kandydatury R. D. S. .

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że na jedno wolne stanowisko sędziowskie w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w S. (ogłoszone w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 10) zgłosiło się ostatecznie (po wycofaniu jednego kandydata) 8 osób. Zespół członków KRS na posiedzeniu w dniu 10 lutego 2014 r. postanowił jednogłośnie rekomendować kandydaturę J. A. K. na wakujące stanowisko. W ocenie zespołu członków KRS, J. A. K. posiada bardzo duże doświadczenie zawodowe, które zdobyła głównie podczas wykonywania zawodu radcy prawnego. Ponadto kandydatka świadczyła pracę jako pracownik naukowo-dydaktyczny Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu (...) i ma doświadczenie w prowadzeniu szkoleń z zakresu postępowania administracyjnego, prawa pracy, prawa cywilnego oraz prawa gospodarczego i zamówień publicznych. Kandydatka uzyskała bardzo dobrą ocenę kwalifikacyjną, a zdaniem sędziego wizytatora wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy prawniczej, między innymi w zakresie administracji publicznej i prawa administracyjnego. Kandydatura rekomendowana przez zespół uzyskała najwyższe poparcie na posiedzeniu Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. (5 głosów "za" przy braku głosów "przeciw" i głosów "wstrzymujących się") oraz zdecydowanie najwyższe - w porównaniu z pozostałymi kandydaturami - poparcie na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. (13 głosów "za"). Przedstawiciel Naczelnej Rady Adwokackiej - obecny na posiedzeniu zespołu członków KRS - poparł kandydatury J. A. K., Z. C. i R. D. S.. Mając na uwadze rekomendację zespołu, KRS doszła do przekonania, że najlepszą kandydatką do objęcia wolnego stanowiska sędziowskiego jest J. A. K., na którą oddano 21 głosów "za" przy braku głosów "przeciw" i głosów "wstrzymujących się". Tym samym kandydatka uzyskała poparcie bezwzględną większością głosów. Wybór tej kandydatki został szczegółowo uzasadniony. Według KRS, pozostałe osoby biorące udział w konkursie również uzyskały pozytywne oceny kwalifikacyjne, przy czym nie były one lepsze ani "bardziej wyróżniające się" od oceny kwalifikacyjnej J. A. K.. Zdaniem KRS, żaden z pozostałych kandydatów nie wykazał, że spełnia wymagania określone w art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz.U. Nr 153, poz. 1269 ze zm.) w stopniu wyższym niż J. A. K.. Według uzasadnienia uchwały, kryteria brane pod uwagę

przez KRS (między innymi ocena na dyplomie ukończenia studiów oraz siła poparcia środowiska sędziowskiego) spowodowały w szczególności, że na kandydaturę R. D. S. nie oddano głosów "za", natomiast oddano 15 głosów "przeciw" i 6 głosów "wstrzymujących się", w rezultacie czego ten kandydat nie uzyskał wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Od uchwały R. D. S. wniósł odwołanie, w którym - domagając się jej uchylenia i przekazania sprawy KRS - zarzucił naruszenie art. 32 ust. 1 zdanie drugie Konstytucji RP i art. 6 § 1 pkt 6 Prawa o ustroju sądów administracyjnych, a ponadto art. 3 ust. 1 pkt 1, art. 29 ust. 1, art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz art. 42 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714 ze zm., dalej jako ustawa o KRS). W uzasadnieniu odwołania skarżący wywodził w szczególności, że jego kandydatura została oceniona gorzej niż pozostałych kandydatów. Odwołujący się uważa, że dzięki umiejętnościom i nabytemu doświadczeniu zawodowemu wyróżnia się najwyższym - spośród wszystkich kandydatów uczestniczących w procedurze konkursowej - poziomem wiedzy z zakresu administracji publicznej i prawa administracyjnego. Według niego, w uchwale KRS dokonano pobieżnej oceny jego kandydatury, sprzecznej z wynikami materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Zdaniem odwołującego się, analiza protokołu posiedzenia KRS dowodzi, że przy ocenie jego kandydatury faktycznie brano pod uwagę inne czynniki niż wskazane w uzasadnieniu uchwały. Chodzi konkretnie o rzekome naruszenie przez niego (wówczas pełniącego urząd sędziego sądu rejonowego) zakazu, o którym mowa w art. 86 § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 427 ze zm.; dalej Prawo o u.s.p.). W rzeczywistości nie miało to miejsca, bowiem wykonywał dodatkowe zajęcie (funkcję pozaetatowego członka samorządowego kolegium odwoławczego) po uzyskaniu zgody przełożonego prezesa sądu okręgowego. Odwołujący się wywodził ponadto, że w postępowaniu nominacyjnym KRS faktycznie zastosowała przesłankę pozaustawową, według której do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego może być powołana osoba, która uzyskała "akceptację środowiska sędziowskiego - sędziów danego sądu". Tymczasem takiego wymagania nie stawiają żadne przepisy ustawowe. Postępowanie przed

KRS było wadliwe również z tej przyczyny, że nie zostały wszechstronnie rozważone wszelkie okoliczności sprawy, w tym "cała dokumentacja konkursowa". Jest to istotne o tyle, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż kandydatka rekomendowana przez KRS posiada gorsze kwalifikacje i przygotowanie zawodowe niż odwołujący się, a jedynie uzyskała wyższe od niego poparcie środowiska sędziowskiego. Zdaniem odwołującego się, w postępowaniu nominacyjnym bezzasadnie pominięto jego wniosek, w którym żądał umożliwienia mu uczestnictwa w posiedzeniu KRS celem złożenia wyjaśnień co do okoliczności towarzyszących wykonywaniu funkcji pozaetatowego członka samorządowego kolegium odwoławczego. Uzasadnienie zaskarżonej uchwały pozostaje w sprzeczności z okolicznościami, które były zgłaszane w trakcie posiedzenia KRS przez jej członków, a które miały bezpośrednie znaczenie dla oceny kandydatury odwołującego się (naruszenia zakazu wyrażonego w art. 86 § 2 Prawa o u.s.p.). KRS nie wyjaśniła też dlaczego odwołujący się nie otrzymał poparcia środowiska sędziowskiego i jakie znaczenie należy przypisać tej okoliczności.

W odpowiedzi na odwołanie KRS wniosła o jego odrzucenie z powodu niespełnienia wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS, a w dalszej kolejności o oddalenie odwołania z braku uzasadnionych podstaw. Według KRS procedura nominacyjna została przeprowadzona w oparciu o powszechnie obowiązujące przepisy prawa a ocena wszystkich zgłoszonych kandydatur odbyła się według tych samych kryteriów. Nie wystąpiła sytuacja, która uzasadniałaby podważenie wyników głosowania nad kandydaturą odwołującego się w Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S. i na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów tego Sądu. Zdaniem KRS, w świetle ujawnionych okoliczności nie było konieczności wzywania skarżącego do osobistego stawiennictwa na posiedzeniu KRS, na którym była rozpatrywana jego kandydatura. Skarżący nie wykazał, że kwestionowana przez niego uchwała została podjęta z naruszeniem prawa, a zamiast tego przedstawił subiektywną ocenę materiału dowodowego i dlatego odwołanie w przeważającym zakresie stanowi niedopuszczalną polemikę z oceną dokonaną przez KRS.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o KRS, do kompetencji Rady należy rozpatrywanie i ocena kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych oraz przedstawianie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosków o powołanie sędziów w Sądzie Najwyższym, sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. W sprawach indywidualnych KRS podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone (art. 33 ust. 1 ustawy o KRS). W uzasadnionych przypadkach KRS może żądać osobistego stawiennictwa uczestnika postępowania lub złożenia przez niego pisemnych wyjaśnień, a także uzupełnienia materiałów sprawy (art. 33 ust. 2 zdanie pierwsze ustawy o KRS). Z kolei, w myśl art. 35 ustawy o KRS, jeśli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół KRS opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, kierując się przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględniając doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. Uchwały KRS w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia (art. 42 ust. 1 ustawy o KRS).

Stosownie do art. 44 ust. 1 i 3 ustawy o KRS, kognicja Sądu Najwyższego w sprawie z odwołania od uchwały KRS ogranicza się do zbadania zgodności zaskarżonej uchwały z prawem, przy odpowiednim stosowaniu przepisów postępowania cywilnego dotyczących skargi kasacyjnej. W żadnym razie Sąd Najwyższy nie zastępuje KRS w jej konstytucyjnie i ustawowo wyznaczonej kompetencji polegającej na rozpatrzeniu i ocenie kandydatów do pełnienia urzędu sędziego. Dlatego Sąd Najwyższy nie przeprowadza powtórnego badania kwalifikacji zawodowych i moralnych kandydata do pełnienia urzędu sędziego. Sąd Najwyższy nie ma też uprawnienia do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydata na sędziego a jedynie rozstrzyga o zgodności zaskarżonej uchwały z prawem, będąc związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi jej podstawę (por.

w szczególności wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2009 r., III KRS 11/09, LexPolonica nr 3934139; z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 6/10, OSNP 2012 nr 1-2, poz. 25; z dnia 8 czerwca 2011 r., III KRS 6/11, LEX nr 1095942; z dnia 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11, LEX nr 1001316; z dnia 20 września 2011 r., III KRS 15/11, LEX nr 1108553 i z dnia 15 grudnia 2011 r., III KRS 12/11, LEX nr 1106742).

Kandydat na stanowisko sędziego nie ma roszczenia "o nabór do służby", zaś przepisy ustrojowe dotyczące sądów wyznaczają jedynie minimalne wymagania, jakie powinien spełnić kandydat ubiegający się o objęcie urzędu sędziowskiego. Regulacje ustawowe wyznaczające warunki konieczne do objęcia stanowiska sędziego nie zabraniają KRS kierowania się - w trakcie procedury wyboru najlepszego kandydata do tego urzędu - wszelkimi możliwymi a dozwolonymi przez prawo kryteriami, zwłaszcza szczególnie pożądanymi z punktu widzenia dobra wymiaru sprawiedliwości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., III KRS 14/11, LEX nr 1106743). Z tej też przyczyny subiektywne poczucie pokrzywdzenia kandydata do objęcia wolnego stanowiska sędziego nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały KRS o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP wniosku o powołanie na wakujące stanowisko sędziowskie, jeżeli odwołujący się nie wskazał uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste stosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących go kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatur zgłoszonych w tej samej procedurze konkursowej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12, LexPolonica nr 6202466). W tym stanie rzeczy uchylają się spod kognicji Sądu Najwyższego twierdzenia odwołującego się, że jego kandydatura została oceniona "gorzej" niż kandydatury pozostałych osób uczestniczących w procedurze konkursowej i że to właśnie jego cechuje najwyższy (spośród wszystkich zgłoszonych kandydatów) poziom wiedzy z zakresu administracji publicznej (prawa administracyjnego), zaś KRS dokonała pobieżnej i sprzecznej z wynikami materiału dowodowego oceny jego kandydatury.

Rozpoznawane odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie również w części, w jakiej skarżący uważa, że na negatywną ocenę jego kandydatury miały decydujący wpływ inne przesłanki niż wskazane w uzasadnieniu uchwały.

Odwołujący się sugeruje jakoby rzeczywistym powodem, dla którego pominięto jego kandydaturę, było rzekome złamanie przez niego w przeszłości (w okresie pełnienia służby na stanowisku sędziego sądu rejonowego) zakazu wyrażonego w art. 86 § 2 Prawa o u.s.p. Rzeczywiście z protokołu posiedzenia plenarnego KRS wynika, że kwestia ta była przedmiotem wypowiedzi kilku członków KRS. W uzasadnieniu zaskarżonej uchwały nie wskazano jednak, aby była ona wzięta pod rozwagę, przy uznaniu J.A.K. najlepszą kandydatką do objęcia wolnego stanowiska sędziowskiego. Nie zmienia tego szczegółowe odniesienie się przez KRS w odpowiedzi na odwołanie do przestrzegania zakazów, o których mowa w art. 86 § 1 i 2 Prawa o u.s.p. Wywód ten nie był niezbędny i nie można go traktować jako "doprecyzowania" bądź "uszczegółowienia" ("wyjaśnienia") pisemnego uzasadnienia uchwały, lecz jedynie jako odniesienie się do zarzutów sformułowanych w odwołaniu. W każdym razie należy przyjąć, że twierdzenia odwołującego się dotyczące domniemanego wpływu naruszenia zakazu z art. 86 § 2 Prawa o u.s.p. na nieudzielenie jego kandydaturze poparcia, są wynikiem jego "subiektywnych domysłów", a okoliczności te nie stanowiły motywów, którymi kierowała się KRS przy podjęciu zaskarżonej uchwały, uzewnętrzniionych w jej uzasadnieniu. Takie twierdzenia nie poddają się kontroli Sądu Najwyższego, gdyż uchwała KRS jest aktem podejmowanym przez organ kolegialny, o przedstawieniu (nieprzedstawieniu) określonej kandydatury Prezydentowi RP decydują więc wyniki głosowania a niemożliwe jest jednoznaczne ustalenie rzeczywistych intencji głosujących (por. uzasadnienie powołanego wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12). Nadto, w postępowaniu kontrolnym Sąd Najwyższy - wskutek odpowiedniego stosowania przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej - jest związany zakresem rozstrzygnięcia KRS (jego podstawą faktyczną), a ten wynika z pisemnych motywów podjętej uchwały. Skoro "rzekome złamanie" przez odwołującego się zakazu z art. 86 § 1 i 2 Prawa o u.s.p. nie było podstawą nieuwzględnienia jego kandydatury (nie wynika to z uzasadnienia uchwały), to chybiony jest zarzut odwołania w zakresie obrazy art. 29 ust. 1 ustawy o KRS, dotyczący uniemożliwienia skarżącemu uczestnictwa w posiedzeniu KRS. Z art. 33 ust. 2 ustawy o KRS oraz § 17 ust. 3 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2011 r. w sprawie regulaminu szczegółowego trybu działania Krajowej

Rady Sądownictwa (M.P. Nr 72, poz. 712) wynika, że umożliwienie zainteresowanemu uczestnictwa w posiedzeniu KRS, jest uprawnieniem Rady i od niej (lub na wstępnym etapie postępowania od zespołu jej członków) zależy sposób jego realizacji. W takim razie, bez wykazania istnienia rzeczywistej potrzeby złożenia przez uczestnika postępowania ustnych lub pisemnych wyjaśnień, nie jest możliwe skuteczne postawienie zarzutu w tym zakresie. W rozpoznawanej sprawie potrzeba złożenia przez skarżącego ustnych wyjaśnień co do okoliczności towarzyszących pełnieniu przez niego funkcji pozaetatowego członka samorządowego kolegium odwoławczego w czasie kiedy piastował urząd sędziego sądu rejonowego nie zachodziła, bo ta kwestia nie stanowiła podstawy podjętej uchwały.

Uzasadnienie uchwały KRS ograniczone do szczegółowego przedstawienia kandydatur wybranych w głosowaniu z wnioskiem o ich powołanie do pełnienia urzędu sędziego (niezaprezentowanie w uzasadnieniu uchwały szczegółowej charakterystyki kandydatów, których KRS postanowiła nie przedstawiać Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na stanowisko sędziego) nie narusza prawa, gdyż stanowisko KRS odzwierciedla sumę wielu cech każdego z kandydatów dającą obraz jednego jako "najlepszego" ze wszystkich. W takim wypadku poszczególne cechy "gorszych" kandydatów nie są eksponowane i tylko subiektywnie wynik głosowania KRS może być oceniany jako ich przegrana (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2013 r., III KRS 201/13, LEX nr 1402636). Ponadto - jak wyżej wywiedziono - uchwała KRS jest aktem podejmowanym przez organ kolegialny w następstwie głosowania, którego wyniki trudno przedstawić w formie uzasadnienia. W takim przypadku kontrola sądowa musi ograniczyć się do oceny, czy zachowane były podstawowe reguły proceduralne. W rozpoznawanej sprawie takie reguły zostały zaś zachowane, w szczególności przez to, że przy wydawaniu przedmiotowej uchwały KRS kierowała się między innymi wynikami poparcia, jakie poszczególni kandydaci uzyskali w "środowisku sędziowskim". Wbrew odmiennym wywodom odwołującego się, jest to "ustawowa przesłanka" udzielenia poparcia kandydatowi na urząd sędziego. Nie została ona wymieniona wśród warunków uprawniających do objęcia stanowiska sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w art. 6 § 1 Prawa o ustroju sądów administracyjnych,

jednakże przewidziano ją w przepisach regulujących tryb postępowania nominacyjnego przed KRS (art. 35 ustawy o KRS). Wyniki głosowania w kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu ("poparcie środowiska sędziowskiego") nie wiążą wprowadzie KRS przy ocenianiu kandydata na wolne stanowisko sędziowskie, jednakże są istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS, gdyż stanowią jedno z ustawowych kryteriów rzutujących na ocenę predyspozycji kandydatów do pełnienia urzędu na obsadzonym stanowisku sędziego. W orzecznictwie przyjmuje się nawet, że mają one istotniejsze znaczenie dla oceny kandydatów niż rekomendacje, publikacje, czy też inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2013 r., III KRS 212/13, OSNP 2014 nr 9). Dlatego też KRS powinna umotywować swój wybór wówczas, gdy dotyczył on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271; z dnia 15 stycznia 2013 r., III KRS 33/12, LEX nr 1294479 oraz z dnia 15 maja 2013 r., III KRS 197/13, Legalis nr 750374). Zgodnie z art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS, zespół - a następnie Rada - uwzględnia opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów. KRS nie ma obowiązku dociekać (przeprowadzać szczególnego postępowania dowodowego) w zakresie przyczyn przedstawienia określonej opinii i oceny co do konkretnej kandydatury przez kolegium i zgromadzenie ogólne, które są wynikiem głosowania w tych organach kolegialnych.

Wobec tego, że przedmiotem sprawowanej przez Sąd Najwyższy kontroli jest aspekt dostępu do służby sędziowskiej, związany z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania, a nie sama ocena kwalifikacji, czy też predyspozycji danej osoby z punktu widzenia kryteriów stosowanych w ramach postępowania przed KRS, to nietrafne są zarzuty odwołania, w których podnosi się, że w sprawie nie zostały wszechstronnie rozważone wszelkie okoliczności sprawy, w tym "cała dokumentacja konkursowa", mimo że z materiału dowodowego sprawy wynika, że kandydatka rekomendowana przez KRS posiada gorsze kwalifikacje i przygotowanie zawodowe niż odwołujący się, a jedynie uzyskała wyższe od niego poparcie środowiska sędziowskiego. W wyroku z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10 (LEX nr 678015) Sąd Najwyższy trafnie zauważył, że żadne (także

uwzględniane w pierwszej kolejności kwalifikacje zawodowe) z kryteriów oceny poszczególnych kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie brane pod uwagę w postępowaniu przed KRS nie ma charakteru decydującego ani też nie jest wymagane uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z nich. O przeprowadzeniu prawidłowej oceny zgłoszonych kandydatur decyduje bowiem ocena całościowa (kompleksowa) wynikająca z łącznego zastosowania tych kryteriów. Zakres rozważań dotyczących poszczególnych kandydatów może być zróżnicowany w zależności od potrzeb, przy czym powinien on być szerszy w stosunku do kandydatów mających zbliżoną sytuację, lokujących się przy granicy rozdzielającej uchwały pozytywne dla kandydatów od uchwał negatywnych.

Wbrew podniesionym w odwołaniu zarzutom, KRS - w oparciu o wszechstronnie rozważony materiał dowodowy - dokonała oceny kandydatury R. D. S. (odwołującego się) na stanowisko sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w S., z zastosowaniem właściwych, niedyskryminujących kryteriów. Rada uznała, że spośród 8 kandydatów ubiegających się o obsadę jednego wolnego stanowiska sędziowskiego, kandydatura odwołującego się nie będzie przedstawiona Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia tego urzędu przede wszystkim dlatego, że - działając stosownie do art. 37 ust. 1 ustawy o KRS - dokonała w procedurze konkursowej wyboru innej (najlepszej) kandydatki spośród wszystkich osób zgłaszających się do objęcia wolnego stanowiska. W kwestii wyboru właśnie tej kandydatki KRS obszernie umotywowwała swoje stanowisko w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, przytaczając w szczególności jako decydujące wyniki głosowania co do poszczególnych kandydatur.

Zdaniem Sądu Najwyższego, uzasadnienie zaskarżonej uchwały oraz dokumenty przedstawiające przebieg postępowania przed KRS pozwalają przyjąć, że rozstrzygnięcie o nieprzedstawieniu Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie na urząd sędziego kandydatury odwołującego się, zostało podjęte po wszechstronnym rozważeniu całości zgromadzonego materiału dowodowego i z zachowaniem prawidłowego toku postępowania przed KRS. W szczególności Sąd Najwyższy nie widzi podstaw do stwierdzenia, że KRS przy odmowie przedstawienia kandydatury odwołującego się Prezydentowi RP kierowała się niejednolitymi (zwłaszcza dyskryminującymi) kryteriami. Powinność stosowania w

postępowaniu przed KRS jednolitych kryteriów wyboru nie oznacza, że ten organ kolegialny powinien wobec wszystkich zgłoszonych kandydatów (niezależnie od ich statusu) stosować kryteria jednakowe (identyczne). Z tej przyczyny należy podkreślić, że stosowanie jednolicie kryterium odnoszącego się do kwalifikacji zawodowych (dorobku, doświadczenia zawodowego) kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie w sądzie administracyjnym, nie oznacza identycznego traktowania kandydatów o różnym statusie. Inaczej ocena kandydatów według tego kryterium będzie dokonywana w odniesieniu do sędziego sądu powszechnego, a inaczej będzie kształtować się w przypadku kandydatury zgłoszonej przez radcę prawnego, notariusza, osobę zatrudnioną w administracji publicznej lub pracownika naukowego szkoły wyższej. Z tego punktu widzenia uzasadnienie rozstrzygnięcia przyjętego w zaskarżonej uchwale KRS nie jest niekompletne ani sprzeczne z dokumentacją pozostającą w dyspozycji KRS, a przede wszystkim jasno wynika z niego, na jakiej podstawie faktycznej i dlaczego zostało podjęte.

Z przedstawionych względów - wobec niewykazania, że zaskarżona uchwała jest sprzeczna z prawem - Sąd Najwyższy oddalił odwołanie na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.